ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 16ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984 [1]

Calvin E. Williams
κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Δημόσια Διοίκηση — διαγωνισμός — αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως διορισμού επιτυχόντος — έγκριση συμμετοχής σε διαγωνισμό»

Υπόθεση 257/83

Περίληψη

1. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Βλαπτική πράξη — Απόφαση διορισμού επιτυχόντος σε διαγωνισμό — Πράξη καθαρώς βεβαιωτική της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής — Όχι — Προθεσμία προσφυγής — Χρονικό σημείο έναρξης

(Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων, άρθρα 90, πράγραφος 2, και 91, παράγραφος 3)

2. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Έννομο συμφέρον — Υποψήφιος διαγωνισμού — Προσφυγή ακυρώσεως του διορισμού άλλου υποψηφίου — Παραδεκτό

(Κανονισμός Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

1. Η απόφαση διορισμού του πρώτου υποψήφιου του πίνακα επιτυχόντων τερματίζει τη διαδικασία του διαγωνισμού, παράγει έννομα αποτελέσματα και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως καθαρώς βεβαιωτική πράξη της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας επιτυχόντων. Επομένως, η ημερομηνία της απόφασης διορισμού αποτελεί το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας προσφυγής.

2. Ο υποψήφιος ενός διαγωνισμού παραδεκτώς προσβάλλει την απόφαση διορισμού άλλου υποψηφίου στην προς πλήρωση θέση.

Στην υπόθεση 257/83,

Calvin E. Williams, εκπροσωπούμενος από τον Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του εν λόγω δικηγόρου, 18 A, rue des Glacis,

προσφεύγων,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενου από το γραμματέα του Jean-Aimé Stoll, επικουρούμενο από το δικηγόρο Βρυξελλών Lucette Defalque, με τόπο επιδόσεων την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 29, rue Aldringen, 1118 Luxembourg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο:

— να ακυρωθούν οι εργασίες του διαγωνισμού CC/A/17/82, κατά το μέτρο που κατέληξαν στην ανακήρυξη του Schwiering ως επιτυχόντος·

— να ακυρωθεί η απόφαση διορισμού του Schwiering·

— να ακυρωθεί η απόφαση απορρίψεως της ένστασης του προσφεύγοντος·

— να υποχρεωθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου·

— να υποχρεωθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 500 000 βελγικών φράγκων (BFR) προς αποκατάσταση της βλάβης που υπέστη, του ποσού αυτού μη οφειλομένου σε περίπτωση διορισμού του προσφεύγοντος στην εν λόγω θέση·

— να καταδικαστεί το καθού στα δικαστικά έξοδα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους K. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και Y. Galmot, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα καθώς και οι λόγοι και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Περιστατικά και διαδικασία

1. Το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε, την 1η Οκτωβρίου 1982, να οργανώσει εσωτερικό διαγωνισμό (διαγωνισμός CC/A/17/82) για την πλήρωση μιας θέσης κύριου υπαλλήλου διοικήσεως, κατηγορίας Α 5/-Α 4, με αρμοδιότητες εισηγήσεως και αναλύσεως όσον αφορά την εσωτερική υπηρεσία διοικήσεως και τα ζητήματα προϋπολογισμού.

2. Η *προκήρυξη διαγωνισμού* αναφέρει στο άρθρο της 3:

«Στο διαγωνισμό γίνονται δεκτοί οι υποψήφιοι οι οποίοι:

1. α) έχουν πανεπιστημιακές γνώσεις, που πιστοποιούνται με αναγνωρισμένο δίπλωμα, σε ένα ή περισσότερους από τους ακόλουθους τομείς: δίκαιο, πολιτικές επιστήμες, δημοσιονομικά, οικονομικά, λογιστική, εμπόριο και διοίκηση·

ή

β) αποδεικνύουν ισοδύναμη επαγγελματική πείρα. Ως ισοδύναμη θεωρείται η επαγγελματική πείρα που αποκτήθηκε με εργασία πλήρους απασχολήσεως, για την οποία απαιτείται κανονικά πανεπιστημιακό δίπλωμα, και η οποία διήρκεσε ίσο τουλάχιστο χρόνο με αυτόν που απαιτείται για την περάτωση πλήρων σπουδών που απολήγουν στην απόκτηση του αναγνωρισμένου διπλώματος πανεπιστημιακού επιπέδου σε ένα από τους τομείς που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο·

2. έχουν επαγγελματική πείρα διαρκείας τουλάχιστον 6 ετών ως υπεύθυνοι σε εργασία που έχει σχέση με τη φύση των καθηκόντων της θέσης. Θα ληφθεί υπόψη η επαγγελματική πείρα που είναι μεταγενέστερη του πανεπιστημιακού διπλώματος. Σε περίπτωση που ο υποψήφιος δεν είναι κάτοχος πανεπιστημιακού διπλώματος, η 6ετής πείρα προστίθεται στην επαγγελματική πείρα που απαιτείται ως αντιστάθμισμα της έλλειψης διπλώματος . . .»

3. *Η εξέλιξη των πραγματικών περιστατικών μετά τη δημοσίευση της προκήρυξης του διαγωνισμού:*

Στις 16 Νοεμβρίου 1982, δηλαδή την παραμονή της ημέρας που επρόκειτο να διεξαχθούν οι γραπτές δοκιμασίες του επίδικου διαγωνισμού καθώς και 5 άλλων διαγωνισμών, ο Williams κατέθεσε σε συμβολαιογράφο του Λουξεμβούργου κατάλογο με 6 υποψηφίους, τους οποίους θεωρούσε 6έβαιο ότι θα ανακηρύσσονταν επιτυχόντες των 6 αυτών διαγωνισμών. Δεν αμφισβητείται ότι όλες οι προβλέψεις του Williams επαληθεύτηκαν.

Στις 8 Δεκεμβρίου 1982, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου κοινοποίησε στο προσωπικό του πίνακα επιτυχόντων, όπως είχε καταρτιστεί από την εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού, με τον Schwiering

επικεφαλής του πίνακα όπως είχε προβλέψει ο προσφεύγων, ενώ το όνομα του τελευταίου ήταν δεύτερο κατά σειρά.

Στις 17 Δεκεμβρίου 1982, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε να διορίσει τον επιτυχόντα Schwiering.

Στις 5 Ιανουαρίου 1983, ο δημοσιονομικός ελεγκτής αρνήθηκε να θεωρήσει την απόφαση αυτή. Αυτή η άρνηση θεωρήσεως είχε ως αιτιολογία το γεγονός ότι ο Schwiering δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που προέβλεψε η προκήρυξη του διαγωνισμού, όσον αφορά το δίπλωμα και την επαγγελματική πείρα ώστε να γίνει δεκτός στις δοκιμασίες.

Παρ' όλ' αυτά, η απόφαση διορισμού επικυρώθηκε από το Ελεγκτικό Συνέδριο την 1η Φεβρουαρίου 1983.

Ο δημοσιονομικός ελεγκτής επέμεινε στην άρνησή του, στις 28 Φεβρουαρίου 1983.

Τέλος, στις 24 Μαρτίου 1983, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε να μη λάβει υπόψη την άρνηση θεωρήσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή και επικύρωσε διορισμό του Schwiering ως δόκιμου υπαλλήλου με βαθμό Α 5.

Στις 5 Μαΐου 1983, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, με την οποία ζήτησε την ακύρωση του διορισμού του Schwiering για το λόγο ότι, αφενός, ο υποψήφιος αυτός δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που προέβλεπε η προκήρυξη του διαγωνισμού και, αφετέρου, είχε αδικαιολόγητα ευνοηθεί από τις ερωτήσεις που υπέβαλε η εξεταστική επιτροπή. Απ' όλα αυτά, ο Williams συνήγε ότι ήταν ο πρώτος νόμιμος υποψήφιος του πίνακα επιτυχόντων και ότι έπρεπε να καταλάβει τη θέση που είχε προκηρυχτεί με το διαγωνισμό.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1983, η Αρμόδια για τους Διορισμούς Αρχή (ΑΔΑ) απέρριψε την ανωτέρω ένσταση με την αιτιολογία ότι η ΑΔΑ δεν ήταν αρμόδια ούτε για να κρίνει το βάσιμο της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά τη συμμετοχή του Schwiering στο διαγωνισμό, ούτε τα αποτελέσματα των αποφάσεων μιας εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο Williams κατέθεσε την παρούσα προσφυγή κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 1983.

II — Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

Α — Ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

«1. να υποχρεώσει το Ελεγκτικό Συνέδριο να καταθέσει στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την ή τις εκθέσεις της εξεταστικής επιτροπής και την απόφαση των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου με την οποία αυτό δεν "έλαβε υπόψη" την άρνηση θεωρήσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή·

2. να δεχτεί τύποις την παρούσα προσφυγή·

3. να την κηρύξει βάσιμη και κατά συνέπεια να αναγνωρίσει ότι κακώς ο Schwiering έγινε δεκτός στο διαγωνισμό και επιπλέον να αποφανθεί ότι η άνιση μεταχείρηση και οι διακρίσεις εις βάρος των υποψηφίων καθιστούν παράνομο τον ίδιο το διαγωνισμό, όσον αφορά τον υποψήφιο Schwiering·

4. κατά συνέπεια, να ακυρώσει τις εργασίες του διαγωνισμού, όσον αφορά την ανακήρυξη του Schwiering ως επιτυχόντος και να αποφανθεί ότι ο διορισμός του πρέπει να ακυρωθεί·

5. να ακυρώσει την απορριπτική απόφαση της ένστασης του Williams·

6. να αναπέμψει την υπόθεση στην ΑΔΑ του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την εκτέλεση της απόφασης που πρόκειται να εκδοθεί·

7. να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων·

8. να επιδικάσει στον προσφεύγοντα, κατά δίκαιη κρίση, αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης καθώς και το ποσό των 500 000 φράγκων Λουξεμβούργου (LFR) λόγω υλικής ζημίας, του ποσού αυτού μη οφειλομένου σε περίπτωση διορισμού του προσφεύγοντος στην εν λόγω θέση».

Β — Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* ζητεί από το Δικαστήριο:

«1. να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη και αβάσιμη·

2. επικουρικά, σε περίπτωση που το Δικαστήριο την κηρύξει παραδεκτή, να την κρίνει αβάσιμη·

3. να αποφανθεί ότι το τμήμα της προσφυγής που αφορά την καταβολή αποζημιώσεως είναι αβάσιμο·

4. να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα».

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε, πάντως, το Ελεγκτικό Συνέδριο να απαντήσει, πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σε ορισμένες ερωτήσεις και να καταθέσει διάφορα έγγραφα (βλέπε κατωτέρω IV).

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — Επί του παραδεκτού της προσφυγής

1. Το Ελεγκτικό Συνέδριο προβάλλει διπλή ένσταση απαραδέκτου κατά των αιτημάτων της προσφυγής

α) Απαράδεκτο λόγω εκπροθέσμου

Το Ελεγκτικό Συνέδριο έχει τη γνώμη ότι από το ίδιο το αντικείμενο της προσφυγής προκύπτει ότι η προσφυγή δεν στρέφεται κατά της απόφασης της ΑΔΑ, αλλά, στην πραγματικότητα, κατά της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού. Επομένως, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής έχει αρχίσει από την ημέρα δημοσιεύσεως του πίνακα επιτυχόντων, δηλαδή την 8η Δεκεμβρίου 1982, και επομένως ο προσφεύγων έχει απολέσει το δικαίωμα προσφυγής λόγω παρελεύσεως της σχετικής προθεσμίας.

(Πράγματι, η προσφυγή θα έπρεπε να θεωρηθεί ως ασκηθείσα εκπροθέσμως, είτε θεωρηθεί ότι στηρίζεται στο άρθρο 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης — δεδομένου ότι η προσφυγή ασκήθηκε 11 μήνες και 10 ημέρες μετά την ανωτέρω ημερομηνία και η προθεσμία των δυο μηνών είχε προ πολλού εκπνεύσει — είτε θεωρηθεί ότι στηρίζεται στα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως — δεδομένου ότι η προαπαιτούμενη ένσταση υποβλήθηκε στην ΑΔΑ πέντε περίπου μήνες μετά τη δημοσίευση του πίνακα επιτυχόντων, δηλαδή μετά την παρέλευση της προθεσμίας των τριών μηνών που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2.)

Κατά το Ελεγκτικό Συνέδριο, ο διορισμός του Schwiering δεν αποτελεί παρά την αυτόματη συνέπεια της δημοσίευσης του πίνακα

επιτυχόντων της 8ης Δεκεμβρίου 1982. Ως τοιαύτη, δεν αποτελεί παρά μια καθαρά βεβαιωτική πράξη, χωρίς ίδια έννομα αποτελέσματα και μη δυνάμενη να επιφέρει βλάβη. Η πράξη αυτή δεν παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα «καταχρηστικής ενάρξεως νέας προθεσμίας».

β) Απαράδεκτο ελλείψει εννόμου συμφέροντος

Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι, αν υποτεθεί ότι η προσφυγή αποσκοπεί στην ακύρωση των εργασιών του διαγωνισμού, ο προσφεύγων στερείται εννόμου συμφέροντος, διότι, και αν ακόμα η προσφυγή ευδοκιμούσε, αυτό θα οδηγούσε μόνο στην ακύρωση της όλης διαδικασίας του διαγωνισμού, δεδομένου ότι η εν λόγω διαδικασία αποτελεί ένα αδιαίρετο σύνολο.

Επίσης, ισχυρίζεται ότι, στο μέτρο που τα αιτήματα της προσφυγής στρέφονται κατά των εργασιών του επίδικου διαγωνισμού, δεν μπορούν να οδηγήσουν παρά στην ακύρωση του συνόλου των εργασιών του διαγωνισμού, οι οποίες είναι αδιαίρετες. Συνεπώς, ο προσφεύγων στερείται εννόμου συμφέροντος.

Εξάλλου, θεωρεί ότι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι η προσφυγή αποσκοπεί στην ακύρωση του διορισμού του Schwiering και, ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν μπορεί ούτε να αναλάβει το ίδιο αρμοδιότητα διορισμού, εξουσία η οποία ανήκει αποκλειστικά στην ΑΔΑ, ούτε να υποχρεώσει την τελευταία να ενεργήσει προς αυτή την κατεύθυνση, ο προσφεύγων στερείται εννόμου συμφέροντος, εφόσον, εν πάση περιπτώσει, δεν πρόκειται να διοριστεί στη θέση του Schwiering.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο προσθέτει ότι η προσφυγή «δεν έχει ως αντικείμενο την τήρηση της νομιμότητας, αλλά αντίθετα την επιδίωξη ενός προσωπικού συμφέροντος, δηλαδή την επίτευξη μιας προαγωγής διά της δικαστικής οδού».

2. Αντίθετα, ο Williams υποστηρίζει ότι η προσφυγή του είναι απόλυτα παραδεκτή

α) Δεν είναι εκπρόθεσμη, διότι από τη στιγμή που η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής δεν άρχισε στις 8 Δεκεμβρίου 1982, ημερομηνία δημοσίευσης του πίνακα επιτυχόντων ο οποίος δεν αποτελεί απόφαση, αλλά στις 24 Μαρτίου 1983. Πράγματι, μέχρι εκείνη την ημερομηνία, κατά την οποία ο διορισμός του Schwiering επικυρώθηκε οριστικά από το Ελεγκτικό Συνέδριο, ο προσφεύγων δεν είχε υποστεί καμία βλάβη, μπορούσε νόμιμα να αναμένει ότι θα διοριστεί ο ίδιος στη θέση που επρόκειτο να πληρωθεί και δεν διέθετε τα αναγκαία στοιχεία για να αποδείξει ότι ο Schwiering δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις συμμετοχής στον επίδικο διαγωνισμό.

β) Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι τα αιτήματά του αποσκοπούν κυρίως στην ακύρωση του διορισμού του Schwiering και επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία οι διάφορες πράξεις που συνθέτουν τη διαδικασία προσλήψεως αποτελούν ένα σύνολο και, με την ευκαιρία της προσφυγής κατά των τελευταίων πράξεων της εν λόγω διαδικασίας, ο προσφεύγων μπορεί να επικαλεστεί το παράνομο των προηγούμενων πράξεων που συνδέονται στενά μαζί τους.

γ) Τέλος, το έννομο συμφέρον του είναι προφανές, δεδομένου ότι, αν είχαν τηρηθεί οι διατάξεις της προκήρυξης του διαγωνισμού, θα ήταν ο επιτυχών του διαγωνισμού αυτού.

Β — Επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται η ακύρωση

Ο Williams, προς στήριξη των αιτημάτων του, προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως:

1. Επί του λόγου που στηρίζεται στη μη τήρηση των διατάξεων της προκήρυξης του διαγωνισμού: ο Schwiering δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις συμμετοχής στις δοκιμασίες του διαγωνισμού

α) Κατά τον *προσφεύγοντα:*

— Είναι βέβαιο ότι κατά την ημερομηνία των δοκιμασιών του διαγωνισμού ο Schwiering δεν μπορούσε να παρουσιάσει οποιοδήποτε πανεπιστημιακό δίπλωμα, αλλά είχε απλώς γίνει δεκτός στο πρώτο «examen d'Etat» (προδίπλωμα), αφού είχε παρακολουθήσει πανεπιστημιακές σπουδές 5 εξαμήνων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

— Επομένως, όφειλε, βάσει των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου II, 1/6), και 2 της προκήρυξης του διαγωνισμού, να αποδείξει, αφενός, ισοδύναμη επαγγελματική πείρα (διαρκείας τουλάχιστον 4 ετών, δηλαδή ίσου χρόνου με αυτόν που απαιτείται για την απόκτηση examen d'Etat) και, αφετέρου, επαγγελματική πείρα τουλάχιστον 6 ετών ως υπεύθυνου σε εργασία που να είναι σχετική με τα καθήκοντά της προς πλήρωση θέσης. Δηλαδή συνολική πείρα 10 ετών.

— Όμως ο Schwiering δεν μπορούσε να αποδείξει παρά 8 χρόνια και 11 μήνες υπηρεσίας: 3 χρόνια και 11 μήνες ως ιδιαίτερος ενός βουλευτή του Bundestag (εργασία την οποία εξάλλου ο δημοσιονομικός ελεγκτής του Ελεγκτικού Συνεδρίου αρνήθηκε να θεωρήσει ως υπεύθυνη εργασία επιπέδου Α) και 5 χρόνια υπηρεσίας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ως προϊστάμενος του γραφείου ενός μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο οποίος, εξάλλου, δεν ήταν άλλος από το γερμανό βουλευτή κοντά στον οποίο είχε εργαστεί προηγουμένως.

— Η ερμηνεία που δέχεται το Ελεγκτικό Συνέδριο, σύμφωνα με την οποία τα χρόνια σπουδών οι οποίες δεν περατώθηκαν είναι δυνατό να θεωρηθούν ως ισοδύναμα με χρόνια κατάλληλης επαγγελματικής πείρας, είναι νέα, ακατανόητη και επιτρέπει κάθε είδους ευνοιοκρατία.

β) Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί, πρωτίστως, ότι δεν είχε αρμοδιότητα να κρίνει τη νομιμότητα των αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής. Επομένως, στο σημείο αυτό επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου. Πάντως, «δηλώνει συμπληρωματικά» ότι τάσσεται με την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, όσον αφορά την έγκριση συμμετοχής στο διαγωνισμό του Schwiering για τους εξής λόγους:

Αρχικά, το Ελεγκτικό Συνέδριο θεώρησε ότι ο Schwiering, ο οποίος είχε γίνει δεκτός στο «πρώτο examen d'Etat» και διέθετε πανεπιστημιακή μόρφωση τεσσάρων ετών, μπορούσε να δικαιολογήσει επαγγελματική πείρα υψηλού επιπέδου άνω των 10 ετών, αν πρόσθετε στα 8 χρόνια και 11 μήνες της προαναφερθείσας επαγγελματικής του πείρας, τα οποία πρέπει να θεωρηθούν ως επιπέδου κατηγορίας Α, τα χρόνια των πανεπιστημιακών σπουδών, έστω και αν δεν πιστοποιούνται με δίπλωμα. Έτσι, στην απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983, με την οποία δεν ελήφθη υπόψη η άρνηση θεωρήσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή, το Ελεγκτικό Συνέδριο στηρίχτηκε στο γεγονός ότι «στην προκήρυξη του διαγωνισμού (άρθρο II, 1, Β, πέμπτη γραμμή) η

χρήση της φράσης "για την περάτωση πλήρων σπουδών οι οποίες οδηγούν στην απόκτηση του αναγνωρισμένου διπλώματος" πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει την έννοια ότι προβλέπεται η περίπτωση υποψηφίου του οποίου οι ημιτελείς πανεπιστημιακές σπουδές λαμβάνονται υπόψη».

Το Ελεγκτικό Συνέδριο με το υπόμνημα απαντήσεως ισχυρίζεται ότι, μολονότι συνηθίζει να λαμβάνει υπόψη μόνο τις σπουδές που πιστοποιούνται με δίπλωμα, πρέπει, στην προκείμενη περίπτωση, λόγω της οργάνωσης των νομικών σπουδών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και «υπό το φως της κοινοτικής αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων» να αναγνωριστεί στον Schwiering «πανεπιστημιακή εκπαίδευση ισοδύναμη προς αυτή που πιστοποιείται με τη χορήγηση διπλώματος candidature ή licence στα άλλα κράτη μέλη της ΕΟΚ». Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Schwiering μπορεί πράγματι να αποδείξει την κατοχή διπλώματος και να αποδείξει την κατοχή διπλώματος και επαγγελματική πείρα 6 χρόνων.

2. Επί του λόγου που στηρίζεται στο ότι η οργάνωση των δοκιμασιών του διαγωνισμού μαρτυρεί παραβίαση της αρχής της ισότητας μεταχειρίσεως των υποψηφίων

α) Ο *προσφεύγων* υποστηρίζει ότι οι ερωτήσεις που τέθηκαν κατά το διαγωνισμό είχαν επιλεγεί προσεκτικά για να ευνοηθεί ο υποψήφιος που επελέγη. Έτσι, ορισμένες δοκιμασίες επέτρεψαν στον Schwiering να εκμεταλλευτεί τη συγκεκριμένη πείρα που είχε.

6) Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* υποστηρίζει βασικά ότι η ΑΔΑ δεν έχει δικαίωμα να αναμειγνύεται στη διεξαγωγή των δοκιμασιών του διαγωνισμού, ο οποίος υπάγεται αποκλειστικά στην αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής. Πάντως, ενίσταται «έντονα και με αγανάκτηση» κατά των υπαινιγμών του προσφεύγοντος και υποστηρίζει ότι οι ερωτήσεις που τέθηκαν δεν μπορούσαν να είναι ούτε ευνοϊκές ούτε δυσμενείς για έναν από τους υποψηφίους.

3. Επί του λόγου που στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας

α) Ο *προσφεύγων* υποστηρίζει ότι ο επίδικος διαγωνισμός δεν ήταν παρά ένας «εικονικός διαγωνισμός» και ότι η απόφαση διορισμού του Schwiering, καθώς και η απορριπτική απόφαση της ένστασης του προσφεύγοντος, συνιστούν κατάχρηση εξουσίας: τα πάντα είχαν γίνει με σκοπό να αποτύχει αυτός στο διαγωνισμό και να διοριστεί στη θέση του ο Schwiering. Προς στήριξη αυτού του λόγου, ο προσφεύγων προβάλλει τα ακόλουθα επιχειρήματα:

— την έγκριση συμμετοχής στο διαγωνισμό υποψηφίου που δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις της προκήρυξης του διαγωνισμού,

— τις τεθείσες ερωτήσεις που ευνοούσαν καθαρά τον «εκ των προτέρων επιλεγέντα» υποψήφιο,

— το «προκατασκευασμένο» του διαγωνισμού, όπως πιστοποιείται από τα έγγραφα που είχαν κατατεθεί στο συμβολαιογράφο και τα οποία έχουν επισυναφθεί στη δικογραφία,

— την εμμονή της ΑΔΑ στην απόφασή της, παρά τις δύο διαδοχικές αρνήσεις του δημοσιονομικού ελεγκτή,

— την ευνοιοκρατία και την υποστήριξη υψηλά ιστάμενων προσώπων που διέθετε ο Schwiering στο Ελεγκτικό Συνέδριο,

— το γεγονός ότι ο Williams δεν είναι «*persona grata*» στην ΑΔΑ, ιδίως μετά την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982.

6) Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί το λόγο αυτό αβάσιμο και επιθυμεί να τονίσει «την αγανάκτησή του από τα υβριστικά λόγια του προσφεύγοντος».

Γ — Επί των αιτημάτων αποζημιώσεως

1. Ο *προσφεύγων* υπέβαλε τα αιτήματα αυτά μόνον επικουρικώς, για την περίπτωση που δεν θα διοριζόταν στην εν λόγω θέση μετά την απόφαση του Δικαστηρίου. Άλλωστε, με απαντητικό του υπόμνημα, δηλώνει ότι δεν εμμένει σ' αυτό το αίτημα αποζημιώσεως, για το οποίο επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου.

2. Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* θεωρεί ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να αποδείξει καμία πραγματική βλάβη ενεστώσα και πράγματι επελθούσα και, εν πάση περιπτώσει, το γεγονός και μόνο να εγγραφεί επί κεφαλής του πίνακα επιτυχόντων δεν του παρέχει κανένα αυτόματο δικαίωμα διορισμού.

IV — Απαντήσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου

1. Πρώτη ερώτηση

Πού βασίστηκε το Ελεγκτικό Συνέδριο όταν έκρινε ότι ο Schwiering μπορούσε να μετάσχει στις δοκιμασίες του διαγωνισμού:

— μήπως προσθέτοντας, στα 8 έτη και 11 μήνες της κατά κυριολεξία επαγγελματικής του πείρας, τα έτη πανεπιστημιακών σπουδών, έστω και αν δεν πιστοποιούνταν με δίπλωμα, δηλαδή θεωρώντας ότι ο Schwiering μπορούσε να αποδείξει περισσότερα από 10 χρόνια επαγγελματικής πείρας (άποψη που υιοθετήθηκε με την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983);

— μήπως θεωρώντας ότι έπρεπε να αναγνωριστεί στον Schwiering «πανεπιστημιακή εκπαίδευση ισοδύναμη με αυτή που πιστοποιείται με την απονομή διπλώματος candidature ή licence στα άλλα κράτη μέλη», δηλαδή θεωρώντας ότι ο Schwiering μπορούσε να αποδείξει ταυτόχρονα και δίπλωμα και 6 χρόνια επαγγελματικής πείρας;

— μήπως βάσει κάποιου άλλου συλλογισμού;

Στο ερώτημα αυτό το Ελεγκτικό Συνέδριο απάντησε ως εξής, αναθέτοντας στον πρόεδρο της εξεταστικής επιτροπής του επίδικου διαγωνισμού να αναφέρει εγγράφως τα στοιχεία στα οποία στηρίχτηκε η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής για να εγκρίνει τη συμμετοχή του Schwiering στο διαγωνισμό (από σεβασμό προς την ανεξαρτησία και την αντικειμενικότητα της εξεταστικής επιτροπής).

Ο πρόεδρος της επιτροπής υπογραμμίζει, προεισαγωγικά, ότι η επιτροπή επέλεξε σκόπιμα μια ευρεία και ευνοϊκή για τους υποψηφίους ερμηνεία των διατάξεων της προκήρυξης του διαγωνισμού. Αν δεν γινόταν αυτό, κανένας από τους τρεις υποψηφίους που ενεγράφησαν τελικά στον πίνακα επιτυχόντων δεν θα γινόταν δεκτός.

Η εξεταστική επιτροπή δεν δέχτηκε ότι ο Schwiering είχε γνώσεις πανεπιστημιακού επιπέδου, διότι ο υποψήφιος αυτός δεν μπορούσε να αποδείξει την ύπαρξη διπλώματος πιστοποιούντος τον επιτυχή τερματισμό τέτοιων σπουδών.

Αντίθετα, η εξεταστική επιτροπή αναγνώρισε ότι ο Schwiering είχε επαγγελματική πείρα τουλάχιστον 48 μηνών, ισοδύναμη προς πανεπιστημιακές σπουδές, καθώς και επαγγελματική πείρα 6 ετών σε επίπεδο υπευθύνου.

Η εξεταστική επιτροπή δέχτηκε ότι ο Schwiering είχε παρακολουθήσει νομικές σπουδές στο πανεπιστήμιο της Βόννης μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1974, ημερομηνία που εισήλθε στην υπηρεσία του Leicht, πράγμα που αντιπροσωπεύει διάστημα 27 μηνών· θεώρησε αυτές τις νομικές σπουδές, που είχαν γίνει με επιτυχία (τρία πιστοποιητικά), ως μέρος της απαιτούμενης επαγγελματικής πείρας για το λόγο ότι, «αν ο Schwiering, αντί να επιδοθεί σε σπουδές, είχε, ευθύς εξαρχής, αρχίσει να εργάζεται, η διοικητική πρακτική που ακολουθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο, όσον αφορά την κατάταξη του συνόλου του προσωπικού που είχε προσληφθεί κατά την ημερομηνία εκείνη, θα το οδηγούσαν χωρίς δυσκολία στο να αναγνωρίσει μια τέτοια αντιστοιχία». Πράγματι, κατά την άποψη της εξεταστικής επιτροπής, ανώτερες σπουδές που πιστοποιούνται «από θετικά ενδιάμεσα αποτελέσματα αποτελούν τουλάχιστον εξίσου κατάλληλη δραστηριότητα επί πανεπιστημιακού επιπέδου όπως και η άσκηση επαγγέλματος, του οποίου ο ανωτέρου επιπέδου χαρακτήρας είναι δυσκολότερο να εκτιμηθεί».

Η εξεταστική επιτροπή θεώρησε ότι τα καθήκοντα του Schwiering ως ιδιαιτέρου του Leicht, Προέδρου της Επιτροπής επί του προϋπολογισμού του Bundestag, από 1ης Ιανουαρίου 1974 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1977, δηλαδή επί 47 μήνες, ήταν καθήκοντα ανωτέρου επιπέδου. Επίσης, σ' αυτούς τους 47 μήνες, η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να υπολογίσει 21 μήνες που έλειπαν από τον υποψήφιο Schwiering για να αποδείξει 48 μήνες επαγγελματική πείρα, η οποία θεωρείται ισοδύναμη με πανεπιστημιακό δίπλωμα. Έτσι, η εξεταστική επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτοί οι 48 μήνες έπρεπε να έχουν εκπνεύσει θεωρητικά την 1η Οκτωβρίου 1975.

Στη συνέχεια, η εξεταστική επιτροπή δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να κρίνει ότι η μεταγενέστερη επαγγελματική πείρα του Schwiering, από 1ης Οκτωβρίου 1975 μέχρι 15 Οκτωβρίου 1982 (δηλαδή το υπόλοιπο της επαγγελματικής πείρας ως ιδιαιτέρου του Leicht συν την κατά κυριολεξία επαγγελματική πείρα που απέκτησε στην υπηρεσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου), ήταν αρκετή προς πλήρωση της προϋποθέσεως των 6 ετών επαγγελματικής πείρας που είχε σχέση με τη φύση των καθηκόντων που ορίζει το άρθρο 3, παράγραφος 2, της προκήρυξης του διαγωνισμού.

Πάντως, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι άλλοι δύο υποψήφιοι μπορούσαν να αποδείξουν την κατοχή έγκυρου πανεπιστημιακού διπλώματος, η εξεταστική επιτροπή αποφάσισε να τους αναγνωρίσει, για το λόγο αυτό, ένα ελαφρό πλεονέκτημα έναντι του Schwiering.

2. Δεύτερη ερώτηση

Το γεγονός ότι ελήφθησαν υπόψη μη αποπερατωθείσες σπουδές, είτε ως επαγγελματική πείρα είτε ως πανεπιστημιακό δίπλωμα, αποτελεί πάγια πρακτική του Ελεγκτικού Συνεδρίου ή αποφασίστηκε για πρώτη φορά στην προκειμένη περίπτωση και για ποιους λόγους;

Το Ελεγκτικό Συνέδριο απάντησε ως εξής:

Το Ελεγκτικό Συνέδριο έχει από πολύ καιρό υιοθετήσει την αρχή μιας αρκετά ελαστικής πολιτικής όσον αφορά την εκτίμηση της επαγγελματικής πείρας, ανάλογα με τις θέσεις που πρόκειται να πληρωθούν και το μορφωτικό επίπεδο των διαφόρων υποψηφίων.

Η πρακτική αυτή δικαιολογείται, αφενός, από τη διαπίστωση ορισμένων διαφορών στα εθνικά εκπαιδευτικά συστήματα και, αφετέρου, από το ότι λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι όλα τα εθνικά εκπαιδευτικά συστήματα αναγνωρίζουν ότι μια εκπαίδευση μη πανεπιστημιακού επιπέδου μπορεί ευθύς εξαρχής, συνδυαζομένη με ορισμένη επαγγελματική πείρα, να καταλήξει στην απόκτηση προσόντων πανεπιστημιακού επιπέδου, τα οποία θα μπορούσαν να έχουν επιτευχθεί ταχύτερα με την πανεπιστημιακή εκπαίδευση.

Υπ' αυτές τις προϋποθέσεις, τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής οδηγήθηκαν στο να λάβουν υπόψη τους μη περατωθείσες σπουδές ως ένα επί πλέον στοιχείο για την εκτίμηση της ικανότητας ορισμένων υποψηφίων στο να επιτελούν καθήκοντα επιπέδου ανωτέρου εκείνου που τους επέτρεπε μόνο η πανεπιστημιακή τους μόρφωση, όταν αυτές οι μη περατωθείσες σπουδές είχαν συμπληρωθεί με επαγγελματική πείρα που έρχεται να εδραιώσει την εκπαίδευση που έχει αρχίσει ο ενδιαφερόμενος. Ακόμη κι αν η πρακτική αυτή ακολουθήθηκε κυρίως κατά την πρόσληψη ελεγκτών, θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως να μην εφαρμόζεται και κατά την πλήρωση θέσεων εντός της διοίκησης, όπως στην προκείμενη περίπτωση, πολύ περισσότερο μάλιστα αφού ελεγκτές μπορούν να μετάσχουν σ' αυτούς τους διαγωνισμούς δυνάμει της κινητικότητας.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο αναφέρει ως παράδειγμα πέντε περιπτώσεις στις οποίες, για την έγκριση συμμετοχής υποψηφίων, ελήφθησαν υπόψη μη αποπερατωθείσες σπουδές, μολονότι η επαγγελματική πείρα των υποψηφίων αυτών ήταν ανεπαρκής.

Από αυτό συνάγει ότι πρόκειται για παλιά πρακτική των εξεταστικών επιτροπών διαγωνισμών που έχουν διενεργηθεί μέσα σ' αυτό το όργανο.

3. Το Ελεγκτικό Συνέδριο, όπως του ζητήθηκε από το Δικαστήριο, κατέθεσε:

— τον πλήρη φάκελο του διαγωνισμού·

— το κείμενο της διάσκεψης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, βάσει της οποίας ελήφθη η απόφαση 2583 της 24ης Μαρτίου 1983·

— την απόφαση 81-5 του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 3ης Δεκεμβρίου 1981, στην οποία αναφέρονται οι δυο αρνήσεις θεωρήσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή.

V — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 21ης Ιουνίου 1984 ο Calvin E. Williams, εκπροσωπούμενος από τον Victor Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου, και το Ελεγκτικό Συνέδριο, εκπροσωπούμενο από τον J.-A. Stoll και το δικηγόρο L. Defalque, ανέπτυξαν τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Νοεμβρίου 1983, ο Calvin Williams άσκησε προσφυγή κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την οποία ζητεί, κυρίως, την ακύρωση του διορισμού του Schwiering, που επισφράγισε το διαγωνισμό CC/A/17/82, την ακύρωση των εργασιών του εν λόγω διαγωνισμού κατά το μέτρο που απέληξαν στην ανακήρυξη του Schwiering ως επιτυχόντος και, επικουρικώς, την καταδίκη

του Ελεγκτικού Συνεδρίου στην καταβολή αποζημιώσεως για τη ζημία που υπέστη.

2 Ο εν λόγω διαγωνισμός ήταν εσωτερικός διαγωνισμός τον οποίο διενήργησε το Ελεγκτικό Συνέδριο τον Οκτώβριο 1982 για την πλήρωση μιας θέσης κύριου υπαλλήλου διοικήσεως, της σταδιοδρομίας Α 5/Α 4, με αρμοδιότητες εισηγήσεως και αναλύσεως σχετικά με την εσωτερική υπηρεσία διοικήσεως και θέματα προϋπολογισμού.

3 Στις 8 Δεκεμβρίου 1982, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου κοινοποίησε στο προσωπικό τον πίνακα επιτυχόντων, όπως είχε καταρτιστεί από την εξεταστική επιτροπή, ο οποίος περιελάμβανε, κατά σειρά κατατάξεως, τους Schwiering, Williams και Kilb. Στις 17 Δεκεμβρίου 1982, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε να διορίσει τον επιτυχόντα Schwiering.

4 Την απόφαση αυτή όμως αρνήθηκε να θεωρήσει ο δημοσιονομικός ελεγκτής στις 5 Ιανουαρίου 1983. Η άρνηση αυτή είχε ως αιτιολογία το γεγονός ότι ο Schwiering δεν συγκέντρωνε, κατά το δημοσιονομικό ελεγκτή, τις προϋποθέσεις της προκήρυξης του διαγωνισμού, όσον αφορά το δίπλωμα και την επαγγελματική πείρα, ώστε να γίνει δεκτός στις δοκιμασίες.

5 Παρ' όλ' αυτά, η απόφαση διορισμού επικυρώθηκε από το Ελεγκτικό Συνέδριο την 1η Φεβρουαρίου 1983. Ο δημοσιονομικός ελεγκτής αρνήθηκε εκ νέου τη θεώρησή του στις 28 Φεβρουαρίου 1983. Στις 24 Μαρτίου 1983, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε να αντιπαρέλθει την άρνηση θεωρήσεως του δημοσιονομικού ελεγκτή και επικύρωσε το διορισμό του Schwiering ως δόκιμου υπαλλήλου με βαθμό Α5, κρίνοντας ότι ο Schwiering συγκέντρωνε πλήρως τις προϋποθέσεις της προκήρυξης του διαγωνισμού όσον αφορά την επαγγελματική πείρα.

6 Στις 5 Μαΐου 1983, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, με την οποία ζητούσε την ακύρωση του διορισμού του Schwiering, για το λόγο ότι, αφενός, ο υποψήφιος αυτός δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις της προκήρυξης του διαγωνισμού και, αφετέρου, είχε αδικαιολόγητα ευνοηθεί από τις ερωτήσεις της εξεταστικής επιτροπής. Από όλα αυτά, ο Williams συνήγαγε ότι ήταν ο πρώτος νόμιμος υποψήφιος του πίνακα επιτυχόντων και ότι θα έπρεπε να καταλάβει την προκηρυχθείσα θέση.

7 Στις 5 Σεπτεμβρίου 1983, η Αρμόδια για τους Διορισμούς Αρχή απέρριψε την ανωτέρω ένσταση, για το λόγο ότι δεν έχει αρμοδιότητα να κρίνει ούτε την ορθότητα της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής που δέχτηκε τη συμμετοχή του Schwiering στο διαγωνισμό ούτε τα αποτελέσματα των αποφάσεων μιας εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού.

8 Υπ' αυτές ακριβώς τις περιστάσεις, ο Williams άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, προς στήριξη της οποίας υπέβαλε αιτήματα με τα οποία ζήτησε:

— την ακύρωση της απόφασης διορισμού του Schwiering, καθώς και της απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η ένστασή του·

— την ακύρωση των εργασιών του διαγωνισμού κατά το μέτρο που κατέληξαν στην ανακήρυξη του Schwiering ως επιτυχόντος·

— τέλος, την καταδίκη του Ελεγκτικού Συνεδρίου στην καταβολή 500 000 φράγκων Λουξεμβούργου ως αποζημίωση προς αυτόν, του ποσού αυτού μη οφειλομένου σε περίπτωση διορισμού του προσφεύγοντος στην εν λόγω θέση.

Επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται η ακύρωση της απόφασης διορισμού του Schwiering και της απόφασης απορρίψεως της ένστασης του προσφεύγοντος

9 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει, πρώτον, ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως και είναι συνεπώς απαράδεκτη. Σχετικά υποστηρίζει ότι στην πραγματικότητα η προσφυγή στρέφεται κατά της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού και, ως εκ τούτου, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε από την ημερομηνία δημοσιεύσεως πίνακα επιτυχόντων, δηλαδή από τις 8 Δεκεμβρίου 1982. Προσθέτει ότι ο διορισμός του Schwiering δεν αποτελεί παρά την αυτόματη συνέπεια της δημοσίευσης του πίνακα επιτυχόντων της 8ης Δεκεμβρίου 1982 και, υπό τη μορφή αυτή, η εν λόγω απόφαση δεν αποτελεί παρά καθαρά βεβαιωτική πράξη, η οποία στερείται ιδίων εννόμων αποτελεσμάτων και δεν μπορεί να επιφέρει βλάβη.

10 Η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, αφενός από την ίδια την εξέταση της προσφυγής προκύπτει ότι αποσκοπεί στην ακύρωση της απόφασης διορισμού του Schwiering. Δεδομένου όμως ότι η απόφαση περί οριστικού διορισμού του Schwiering εκδόθηκε το νωρίτερο την 1η Φεβρουαρίου 1983 και το Ελεγκτικό Συνέδριο ούτε απέδειξε ούτε καν ισχυρίστηκε ότι ο Wil-

liams είχε λάβει γνώση αυτής της απόφασης πριν από την 5η Φεβρουαρίου 1983, η ένσταση κατ' αυτού του διορισμού πρωτοκολλήθηκε εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού και η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 91, παράγραφος 3, του κανονισμού. Αφετέρου, η απόφαση διορισμού του Schwiering επισφράγησε τη διαδικασία του διαγωνισμού, παρήγαγε έννομα αποτελέσματα και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απλώς πράξη βεβαιωτική της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής, με την οποία καταρτίστηκε ο πίνακας επιτυχόντων. Υπ' αυτές τις προϋποθέσεις, τα αιτήματα κατά του διορισμού του Schwiering δεν μπορούν να θεωρηθούν εκπρόθεσμα.

11 Δεύτερον, το Ελεγκτικό Συνέδριο θεωρεί ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη ελλείψει εννόμου συμφέροντος. Και αυτή η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, όπως έκρινε αρκετές φορές το Δικαστήριο, ο υποψήφιος διαγωνισμού παραδεκτώς προσβάλλει την απόφαση διορισμού άλλου υποψηφίου στην προς πλήρωση θέση (απόφαση της 14. 12. 1965, Morina κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, 11/65, Recueil σ. 1259· απόφαση της 3. 2. 1971, Rittweger κατά Επιτροπής, 21/70, Recueil σ. 7· απόφαση της 17. 3. 1983, Macevicius κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, 252/81, Συλλογή σ. 867).

12 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα αιτήματα της προσφυγής που αναλύθηκαν παραπάνω είναι παραδεκτά.

13 Ο Williams, προς στήριξη των αιτημάτων του περί ακυρώσεως της απόφασης διορισμού του Schwiering, προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως:

— μη τήρηση των διατάξεων της προκήρυξης του διαγωνισμού, καθόσον ο Schwiering δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις συμμετοχής στις δοκιμασίες του διαγωνισμού·

— μη τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των υποψήφιων, γεγονός που μαρτυρείται από την οργάνωση των δοκιμασιών του διαγωνισμού·

— κατάχρηση εξουσίας.

Επί του πρώτου λόγου της προσφυγής

14 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο Schwiering δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις της προκήρυξης του διαγωνισμού όσον αφορά την απαίτηση κατοχής πανεπιστημιακού διπλώματος και την απόδειξη επαγγελματικής πείρας.

15 Η προκήρυξη διαγωνισμού αναφέρει στο άρθρο 3:

«Στο διαγωνισμό γίνονται δεκτοί οι υποψήφιοι οι οποίοι:

1. α) έχουν πανεπιστημιακές γνώσεις που πιστοποιούνται με αναγνωρισμένο δίπλωμα σε ένα ή περισσότερους από τους ακόλουθους τομείς: δίκαιο, πολιτικές επιστήμες, δημοσιονομικά, οικονομία, λογιστική, εμπόριο και διοίκηση·

   ή

   6) αποδεικνύουν ισοδύναμη επαγγελματική πείρα. Ως ισοδύναμη θεωρείται η επαγγελματική πείρα που αποκτήθηκε με εργασία πλήρους απασχολήσεως, για την οποία απαιτείται κανονικά πανεπιστημιακό δίπλωμα, και η οποία διήρκεσε ίσο τουλάχιστο χρόνο με αυτόν που απαιτείται για την περάτωση πλήρων σπουδών που απολήγουν στην απόκτηση του αναγνωρισμένου διπλώματος πανεπιστημιακού επιπέδου σε ένα από τους τομείς που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο.

2. Έχουν επαγγελματική πείρα διαρκείας τουλάχιστον 6 έτων ως υπεύθυνοι σε εργασία που έχει σχέση με τη φύση των καθηκόντων της θέσης. Θα ληφθεί υπόψη η επαγγελματική πείρα που είναι μεταγενέστερη του πανεπιστημιακού διπλώματος. Σε περίπτωση που ο υποψήφιος δεν είναι κάτοχος πανεπιστημιακού διπλώματος, η 6ετής πείρα προστίθεται στην επαγγελματική πείρα που απαιτείται ως αντιστάθμισμα της έλλειψης διπλώματος . . .»

16 Δεν αμφισβητείται ότι ο Schwiering δεν μπόρεσε να αποδείξει κατά την ημερομηνία του διαγωνισμού παρά μόνο:

— νομικές σπουδές διαρκείας 27 μηνών στο πανεπιστήμιο της Βόννης, από τον Οκτώβριο 1971 έως την 1η Ιανουαρίου 1974, οι οποίες πιστοποιούνται όχι από την απόκτηση πανεπιστημιακού διπλώματος, αλλά από μόνη τη λήψη τριών πιστοποιητικών·

— επαγγελματική πείρα 3 ετών και 11 μηνών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ως ιδιαίτερος του Προέδρου της Επιτροπής επί του Προϋπολογισμού του Bundestag, από 1ης Ιανουαρίου 1974 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1977·

— υπηρεσία 5 ετών στο Ελεγκτικό Συνέδριο, από 1ης Δεκεμβρίου 1977 μέχρι 17 Νοεμβρίου 1982.

17 Τελικά, το Ελεγκτικό Συνέδριο διευκρίνισε ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης πράξης ήταν η αιτιολογία που δέχτηκε ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού, όπως διατυπώθηκε στην απάντηση προς τις ερωτήσεις που έθεσε το Δικαστηρίο.

18 Σύμφωνα με αυτή την άποψη ο Schwiering, προσθέτοντας στα 8 χρόνια και 11 μήνες της προαναφερθείσας επαγγελματικής πείρας τους 27 μήνες πανεπιστημιακών σπουδών που δεν πιστοποιούνταν με δίπλωμα, μπορούσε να αποδείξει υψηλού επιπέδου επαγγελματική πείρα διαρκείας άνω των 10 ετών.

19 Πράγματι, η εξεταστική επιτροπή θεώρησε τις ημιτελείς νομικές σπουδές, που είχαν πραγματοποιηθεί με επιτυχία, ως μέρος της απαιτούμενης επαγγελματικής πείρας, για το λόγο ότι, αφενός, «αν αντί ο Schwiering να επιδοθεί σε σπουδές είχε, ευθύς εξαρχής, αρχίσει να εργάζεται, η ακολουθούμενη διοικητική πρακτική του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την κατάταξη του συνόλου του προσωπικού που είχε προσληφθεί κατά την ημερομηνία εκείνη, θα οδηγούσαν χωρίς δυσκολία στο να αναγνωριστεί μια τέτοια αντιστοιχία» και, αφετέρου, ότι «ανώτερες σπουδές που πιστοποιούνται με ενδιάμεσα θετικά αποτελέσματα αποτελούν τουλάχιστον εξίσου κατάλληλη δραστηριότητα επί πανεπιστημιακού επιπέδου όπως η άσκηση επαγγέλματος, του οποίου ο ανωτέρου επιπέδου χαρακτήρας είναι δυσκολότερο να εκτιμηθεί».

20 Αυτή η επιχειρηματολογία δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, το άρθρο 3, παράγραφος 1, της προκήρυξης του διαγωνισμού διακρίνει σαφώς μεταξύ, αφενός, πανεπιστημιακών γνώσεων που πιστοποιούνται με αναγνωρισμένο δίπλωμα και, αφετέρου, ισοδύναμης επαγγελματικής πείρας. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτό ότι περίοδος πανεπιστημιακών σπουδών, που δεν πιστοποιούνται με αναγνωρισμένο δίπλωμα, μπορεί να υπολογιστεί ως περίοδος ισοδύναμης πείρας. Τέτοια λύση θα αντέβαινε, επιπλέον, ευθέως στην προϋπόθεση που θέτει το προαναφερθέν άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο 6, το οποίο δέχεται ως ισοδύναμη επαγγελματική πείρα μόνο «δραστηριότητα για την οποία απαιτείται κανονικά πανεπιστημιακό δίπλωμα», πράγμα που συμβαίνει με τις επίμαχες σπουδές.

21 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, μολονότι, κατά την ημερομηνία του επίδικου διαγωνισμού, ο Schwiering απεδείκνυε επαγγελματική πείρα 8 ετών και 11 μηνών

και ανταποκρινόταν έτσι στις απαιτήσεις του άρθρου 3, παράγραφος 2, δεν μπορούσε να προβάλλει ούτε την κατοχή αναγνωρισμένου πανεπιστημιακού διπλώματος ούτε ισοδύναμη επαγγελματική πείρα, που απαιτούσε διαζευκτικά το άρθρο 3, παράγραφος 1.

22 Υπό τις περιστάσεις αυτές και δεδομένου ότι από την ίδια τη διατύπωση της προκήρυξης του διαγωνισμού προκύπτει ότι, για τους μη κατέχοντες κανένα πανεπιστημιακό δίπλωμα υποψηφίους, απαιτούνταν επαγγελματική πείρα τουλάχιστον 10 ετών, κακώς επιτράπηκε στον Schwiering να μετάσχει στις δοκιμασίες του διαγωνισμού.

23 Συνεπώς, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστούν οι άλλοι λόγοι που προβάλλονται προς στήριξη των ανωτέρω αιτημάτων, πρέπει να ακυρωθεί η απόφαση διορισμού του Schwiering, καθώς και η απόφαση απορρίψεως της ένστασης του προσφεύγοντος.

Επί των αιτημάτων με τα οποία ζητείται η ακύρωση των εργασιών του διαγωνισμού κατά το μέτρο που κατέληξαν στην ανακήρυξη του Schwiering ως επιτυχόντος

24 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η απόφαση διορισμού του Schwiering λόγω της ακυρώσεώς της, πρέπει να θεωρηθεί ως ουδέποτε εκδοθείσα και ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν θα μπορεί πλέον να αποφασίσει νέο διορισμό αυτού βάσει των αποτελεσμάτων του επίδικου διαγωνισμού.

25 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ικανοποιείται πλήρως ο προσφεύγων και, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της ενστάσεως απαραδέκτου των σχετικών αιτημάτων την οποία προέβαλε το Ελεγκτικό Συνέδριο, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα αιτήματα αυτά δεν έχουν πλέον αντικείμενο και ότι δεν συντρέχει πλέον λόγος να αποφανθεί επ' αυτών το Δικαστήριο.

Επί των αιτημάτων αποζημιώσεως

26 Ο προσφεύγων υπέβαλε τα αιτήματα αυτά μόνο επικουρικά, για την περίπτωση όπου δεν θα διοριζόταν στην εν λόγω θέση μετά την εκδοθησόμενη απόφαση του Δικαστηρίου. Με το απαντητικό του υπόμνημα δήλωσε «ότι δεν επιμένει επ' αυτού του αιτήματος αποζημιώσεως, για το οποίο επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου».

27 Το Ελεγκτικό Συνέδριο φρονεί ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να αποδείξει οποιαδήποτε ενεστώσα πραγματική ζημία την οποία να έχει πράγματι υποστεί και ότι, εν πάση περιπτώσει, το γεγονός και μόνο της εγγραφής του επί κεφαλής του πίνακα επιτυχόντων δεν του παρέχει κανένα αυτόματο δικαίωμα διορισμού.

28 Πρέπει να σημειωθεί ότι, και αν ακόμα γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων είχε πρόθεση να εμμείνει στα αιτήματά του, αυτά τελούν υπό αίρεση και εξαρτώνται από τη θέση που θα λάβει το Ελεγκτικό Συνέδριο μετά την παρούσα απόφαση. Δεδομένου ότι η βλάβη την οποία επικαλείται είναι απλώς ενδεχόμενη, τα ανωτέρω αιτήματα πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το καθού ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τις αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Μαρτίου 1983 περί διορισμού του Schwiering, που επισφράγισε το διαγωνισμό CC/A/17/82, και της 5ης Σεπτεμβρίου 1983, με την οποία απορρίφθηκε η ένσταση του Williams.

2) Παρέλκει η απόφαση επί των αιτημάτων της προσφυγής με τα οποία ζητείται η μερική ακύρωση των εργασιών του διαγωνισμού.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

4) Καταδικάζει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Κακούρης Everling Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Οκτωβρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Κ. Κακούρης

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Από την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση που αφορά τα πραγματικά περιστατικά και τη διαδικασία δεν θα κρατήσω παρά μόνο τα στοιχεία που μου φαίνονται αποφασιστικά για την επίλυση της παρούσας διαφοράς.

Την 1η Οκτωβρίου 1982, το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφάσισε να διενεργήσει εσωτερικό διαγωνισμό για την πλήρωση μιας θέσης κύριου υπαλλήλου διοίκησης της σταδιοδρομίας Α 5/Α 4, επιφορτισμένου, υπό την επίβλεψη ενός ιεραρχικά προϊσταμένου, με την εκτέλεση καθηκόντων εισήγησης και ανάλυσης όσον αφορά την εσωτερική διοικητική υπηρεσία και θέματα προϋπολογισμού.

Οι υποψήφιοι, για να γίνουν δεκτοί στο διαγωνισμό, έπρεπε να συγκεντρώνουν δύο προϋποθέσεις:

Η πρώτη συνίσταται σε δύο εναλλακτικές: σύμφωνα με αυτή πρέπει:

— είτε να είναι κάτοχοι διπλώματος το οποίο να πιστοποιεί τέσσερα έτη πανεπιστημιακών σπουδών σε ένα ή περισσότερους καθορισμένους επιστημονικούς κλάδους,

— είτε να αποδεικνύουν ισοδύναμη επαγγελματική πείρα, ενώ διευκρινίζεται ότι ως τέτοια θεωρείται η πείρα που αποκτήθηκε σε εργασία: πλήρους απασχόλησης, για την οποία απαιτείται κανονικά πανεπιστημιακό δίπλωμα,

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.